

EDEBİYAT VE ŞİİR E-DERGİSİ

SAYI 4
İSSN
3149-935X

VEFAKÂR

"Yarım Bırakmayanların Sesi..."

EYLÜL
2026

KÜNYE

Yayın Adı: Vefakâr Dergi

Sayı: 4

Tarih: Eylül 2026

ISSN: 3149-935X

İmtiyaz Sahibi / Yayın Sahibi: Enes Papağan / Yazar Ağacı Yayınevi

Genel Yayın Yönetmeni: Enes Papağan

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Enes Papağan

Baş Editör: Aylin Bayrakdarlar

Kapak Tasarımı: Enes Papağan

Yayınlanma Sıklığı: Aylık E-Dergi

Web Sitesi: yazaragaciyyinevi.com

Instagram: @vefakardergi

E-posta: vefakardergi@gmail.com

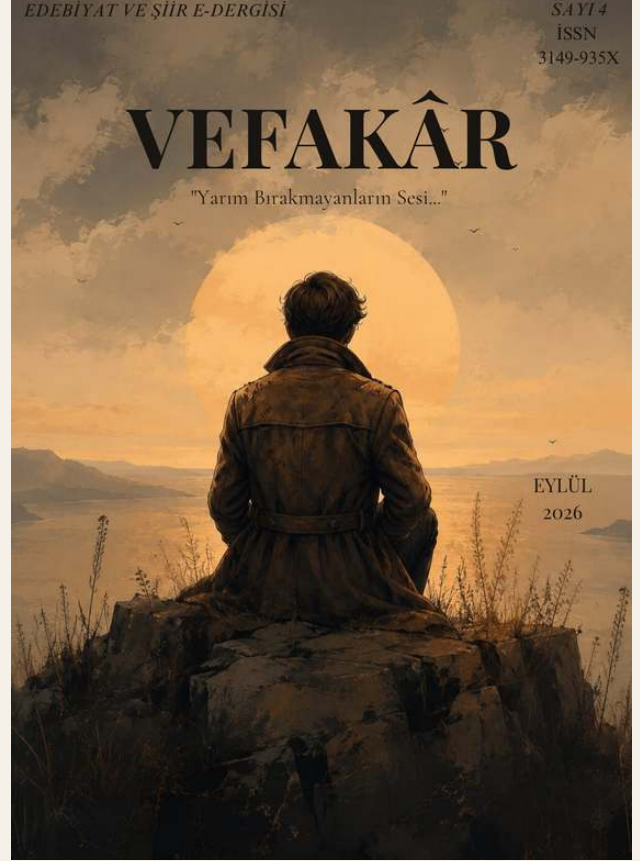
© Tüm yayın hakları saklıdır.

İzinsiz basılamaz, kopyalanamaz, çoğaltılamaz ve kaynak gösterilmeden alıntı yapılamaz.

E-posta: vefakardergi@gmail.com

Web: yazaragaciyyinevi.com

Instagram: @vefakardergi

“Yarım Bırakmayanların Sesi...”

Bazı duygular vardır; bir cümleye sığmaz,
bir kelimeyle anlatılamaz.
Sessizce büyür, hatıralarda yer edinir
ve zamanla bir hikâyeye dönüşür.
Elinizdeki bu sayfalar,
yalnızca yazıların bir araya geldiği bir dergi değildir.
Onlar; düşüncenin, hissedişin ve vefanın izlerini taşır.
Her satır, bir kalbin yankısını;
her paragraf, bir insanın dünyaya bıraktığı küçük bir izi barındırır.
Vefakâr Dergi,
edebiyata vefa göstermenin,
kelimelere yeniden değer vermenin
ve unutulmaya yüz tutan duyguları hatırlamanın bir davetidir.
Burada karşılaşacağınız her metin,
yalnızca okunmak için değil;
üzerinde düşünölmek, hissedilmek
ve belki de bir parçası olmak için yazılmıştır.
Bu yolculukta bizimle olduğunuz için teşekkür ederiz.
Kalemlerin sustuğu yerde anlamı,
kelimelerin bittiği yerde insanı arayan herkese selam olsun.

İÇİNDEKİLER

Önsöz	05
Kimsesiz Akşamlar-Ceyda Büke	06
Adını Umut Koyarken-Melis Taybar	07
Beyhûde Cihân-Göktuğ Doğan	08
Sözden Önceki Deniz-Halil İbrahim Ünlü	09
Mektep-Gülnaz Okuyan	10
Vedamız Olmadı-Makbule Yüksel Kızılkaya	11
Küllerin Dili-Aybike Kazak	12
Bir Tatlı Anı Kalır-Mehmet Özdemir	13
Esir-i Aşk-Tuğba Yıldız	14
İthaka'ya Dönen Gölge-Zeynep Ökmen	15
Yanlışın Doğrusu-Cansu Turan	16
Çocukça Bir Sevgi-Rabia Durmuş	17
Sevmeye Dair-Nafiye Tanbastılar	18
Yarım Kalan Cümle	19-20
Rüyalarım Geliyorsun-Ahmet Ayhan	21
Küllenecek-İmran Annadınç	22
Düşünmek-İrem Günerkan	23
Zincirsiz Fırtınalar-Erçağ Akarca	24
Yarının Yolcuları-Meryem Bağirova	25
Vefakârın Mektupları	26
Çivilerle Kaplı Ağacın Öyküsü-Arzu Akpınar	27
Vefa Benim İçin-Merve Mina Seyhan	28-29
Birgülle Sevinir Üzülürüz Hep-Cemal Karsavran	30

İÇİNDEKİLER

Ardından Kalanlar-Nida Alkan	31
Gazzenin Kimsesiz Çocukları-Nurcihan Kızmaz	32
Aılurophile-Göfan Dalo	33
İki Kutuplu Rüzgar-Rojbin Demirel	34
Gel-Aynur Açıköz	36
Avlu-Sennur Mutlugil	37
Vatan Sağ Olsun-Gül Leyl	38
Sensiz-Hiranur Papağan	39
Bilmek İsterdim-Hilal Saraç	40
(Röportaj)Vefakâr Söyleşiler-Erdal Burak	41-42
Sana Hep Sana-Raziye Koçak	43
Yakana Kadar-Ahmet Yılmaz Tuncer	44
Sevmek Senmişsin Meğer-Esranur Dünder	45-46
Aşkma-Can Ahmet Doğrul	47-48
(Kitap Tanıtımı)Sözlerden Sevdâ-Nazmi Şeker	49
Yaşadıkça-Gamze Gökcek	50
İzlerin Hafızası-Ozan Ebedi	51
Aşkı Ayırmak Ölümden-Melek Asiye Biber	52
Kimlikler De Büyür Sessizce-Pınar Akyüz Atmaca	53
Bıkmadım Hala Seni Yazmaktan-Enes Papağan	54
Gölgenin Aydınlığı-Güneş Şahinbaş	55
Do Minör-Toygar Topalca	56

Önsöz

Her sayıda yeni kalemlerle tanışıyor, aynı heyecanı yeniden yaşıyoruz. Vefakâr Dergi olarak çıktığımız bu yolculukta dördüncü sayıya ulaşmanın mutluluğunu, bizlere güvenen yazarlarımız ve okurlarımızla paylaşıyoruz.

Edebiyat, yalnızca kelimelerin yan yana gelişi değildir; insanın kendini arayışının, umutlarının, kırgınlıklarının ve hayallerinin satırlara dökülmüş hâlidir. Bu sayfalarda kimi zaman bir şiirin sessizliğine, kimi zaman bir öykünün derinliğine, kimi zaman da bir denemenin düşündüren cümlelerine misafir olacaksınız. Her eser, sahibinin yüreğinden kopup gelen samimi bir selam niteliğinde.

Vefakâr, adını yalnızca bir dergiden değil; emekten, sadakatten ve edebiyata duyulan inançtan alıyor. Bugün dördüncü sayımızı sizlerle buluştururken, bu inancı büyüten bütün yazarlarımıza, çizerlerimize ve her sayımızı ilgiyle takip eden okurlarımıza gönülden teşekkür ediyoruz.

Dileriz ki bu sayıyı okurken bir dizede kendinizi bulur, bir hikâyede yol arkadaşlığı kurar, bir cümlede uzun süre zihninizde taşıyacağınız bir iz yakalarsınız. Çünkü inanıyoruz ki edebiyat, insanın en güzel buluşma noktalarından biridir.

Bir sonraki sayıda yeniden aynı heyecanla buluşmak dileğiyle...

Keyifli okumalar.

Vefakâr Edebiyat Ve Şiir E-Dergisi

“Yarım Bırakmayanların Sesi...”

KİMSESİZ AKŞAMLAR

Ceyda Büke

Bir akşam üstü unuttum kendimi
Kalabalığın geçtiği bir caddede
Herkes bir yere yetişiyordu
Ben sadece geçmişime gecikiyordum
Soğuktu hava
Atkım boynumda ağırlaşıyordu sanki
Bazı eşyalar insanı ısıtmazmış
Sadece hatırlatırmış
Bir sigara yaktım sonra
Dumanı yüzüme vurdu rüzgârın
İnsan neden başlar böyle şeylere
Bir eksikliği susturmak için belki de
Bir hastane kapısı kaldı aklımda
Bir de suskun bekleyişler
Hayat bazen tek gecede
İnsanın bütün rengini alıyormuş
Şimdi konuşsam anlamaz kimse
Çünkü herkes yarasını saklıyor
Ben ise içimde taşıdığım ölü şehirle
Yaşamaya çalışıyorum hâlâ
Sorarsanız iyi miyim diye
Gülümser geçerim belki
Ama bazı insanlar
En çok “iyiyim” derken kırılır.

ADINI UMUT KOYARKEN

Melis Taybar

Zifiri karanlık odalar.
Parmaklıklarla çevrili balkondan gökyüzüne bakarken,
Sevdim seni.

Kurumuş nehirleri gözyaşlarımla doldurup,
Kağıttan gemi yürütürken,
Sevdim seni.

Her şafak vaktinde güneşi bekleyen,
Sokak lambası ışığı altında otururken,
Sevdim seni.

Hayallerini ömrüne sığdıramayan,
Bir kelebek kanadını okşarken,
Sevdim seni.

Evsiz kaldım, yurtsuz kaldım.
Sokak sokak kümes ararken, Sevdim seni.

Aç kaldım, susuz kaldım.
Nasip diye dil dökerken,
Sevdim seni.

Özlem adlı bir mevsim yaşam.
Avuçlarımda eriyen kar taneleriyle baharı beklerken,
Sevdim seni.

Güldüren her bir sözün.

Mutluluktan kaybetmeden secdede ağlarken,
Sevdim seni.

Ellerimde saklı hüznü dualara kavuşturup,
En yakınıma ısrar ederken,
Sevdim seni.

Ayrılık bu dünyanın renginde ise,
Vuslat için mahşeri dilerken,
Sevdim seni.

Asırlardır taşıyım içimde.
Yüreğimden doğduğun an apansızca.
Adını Umut koyarken,
Sevdim seni .

BEYHÛDE CİHÂN

Göktuğ Doğan

Uyandım uykumun en derin demlerinde,
Gecenin, zihnim gibi kör karanlığında.
Beyhûde cihânda bir maksat aradım,
Gözlerim bulanık, ruhum kördüğümlerde.

Derdim, karalanmış satırların meçhul cümlelerinde.
Bir nefes çektim içime,
Seni hatırladım soluğumda.
Meltem rüzgârları esti gönlümün balkonlarına,
Cihân u âlem dile geldi; yeniden anlam buldu.

İşte böyle olur hep...

Ne vakit göz pınarlarım kurusa,
Ne vakit zifiri karanlıkta yönünü şaşırırsa adımlarım,
Ne vakit geceleri sabaha giden yolda biçâre kalsam,
Ben hep seni,
İçimi ısıtan gülüşünü,
Abes âlemde varoluşuma anlam katan benliğini hatırlarım.

SÖZDEN ÖNCEKİ DENİZ

Halil İbrahim Ünlü

Suların koyu çağrısı kirpiklerinde,
Göğün rengini çalan serin efsun.
Gece, menevişli bir koya devrilirken
Suskuyla mayalanır dalga.

Yüzünde çatlayan eski zaman kozası,
Bir tebessümün kıyısından dökülür an.
Ne dünün kaybolmuş sesi ne yarının telaşı,
Dudağının kıvrımında soluklanan ıssız vaha.

Aklın sınırında dağılan esinti,
Kelam, ağırlığından sıyrılıp düşerken
Zihnin تنها avlusunda kök salar güzelliğin;
Susmanın ağır, sarnıç serinliğinde.

Harflerin çok ötesinden süzülen fısıltı,
Sesten evvel uyanan loş bir sızı,
Düşlerin lacivert sularına damlamış,
Adı kalpte saklı dinginlik, gizli bir hece.

Her göğüs kafesinde uyuyan ince nefes,
İç içe kanayan, iç içe dönen evren,
Savrulurken kâinat tek bir damlanın kalbine;
Kirpiğinden doğup ummanda çözülen tuz.

MEKTEP

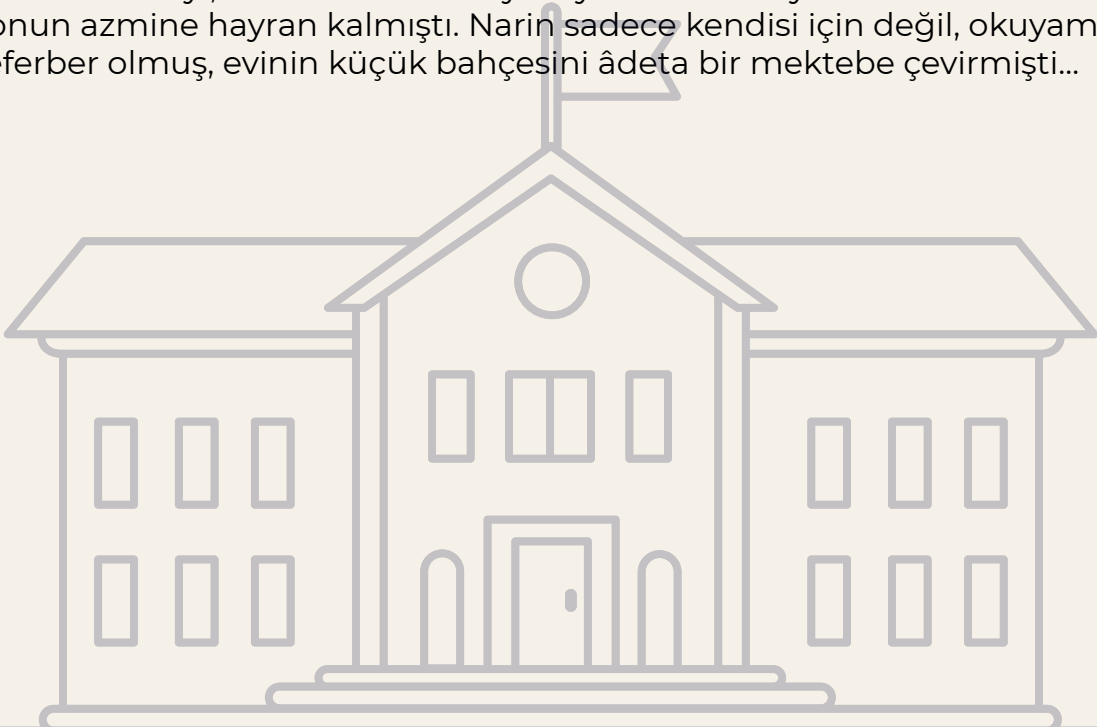
Gülnaz Okuyan

Narin'di adı. Adı gibi narin bir yüreği vardı. Her canlıya karşı sonsuz merhameti bir de. Çiçekleri severdi Narin, özellikle kır çiçeklerini. Yazdan güze uçan kuşlara selam yollardı. Mutluluğu bir çift kara göze sığardı. Hayalleri ise uçsuz bucaksızdı. En çok öğretmen olmayı isterdi Narin. Köyündeki kız çocukları okula gidemezken, o mektebe gitmenin hayalini kurardı. Mektep, ilim yuvasıydı. Kutlu bir mabetti. Cehalete karşı bir siperdi. Mektep hayallerine açılan kapının kendisiydi.

Hiç kitabı yoktu Narin'in. Ancak kitapları ayrı severdi. Okuma yazmayı bir sökse, yağmur misali okurdu bütün satırları. Hele bir öğrense harfleri sular seller gibi akardı cümleleri... Okumak en güzel düşüydü. Bekçi Memed'in oğlu İbrahim, ona resimli kitaplar getirirdi. Yaz akşamlarında masallar okurdu. Zeki çocuktuk İbrahim, ikinci sınıfa gidiyordu. “Sen de gel Narin, çok iyi bir öğretmenimiz var. Sana da okuma yazma öğretir.”

Narin heyecanlandı. Kalbi kuş gibi pır pır ediyordu. Ancak babası izin vermezdi. Yüzü düştü. “Nasıl geleyim İbrahim, babam kızarsa?” İbrahim düşündü ve aklına bir fikir geldi. “Sen mektebe gelemeyen, mektep senin ayağına gelir” diyerek güldü İbrahim. Narin anlamamış gibi baktı. “Nasıl olacak ki diye söylendi Narin.” “Yusuf öğretmen akşamları sana okuma yazma öğretir. Baban zaten kahvede olur o zaman. Kızmaz da” dedi İbrahim.

“İşte o olur bak” dedi Narin. O günden sonra her akşam Yusuf öğretmen, Narin'e okuma yazma dersi veriyor, Narin suya susamış toprak gibi harfleri tutuyordu bir bir. Ekmek gibi su gibi ezberliyordu alfabeyi, kelime kelime büyütüyordu okumaya olan hasretini. Yusuf öğretmen, onun azmine hayran kalmıştı. Narin sadece kendisi için değil, okuyamayan tüm kızlar için seferber olmuş, evinin küçük bahçesini âdeta bir mektebe çevirmişti...

VEDAMIZ OLMADI

Makbule Yüksel Kızılkaya

Asi, telefonunun ekranında kalan son mesaja uzun uzun baktı:

“Dinlenince yazarım.”

Bazen en kısa cümleler, en uzun sessizliklere dönüşürdü. O mesajın ardından başka hiçbir kelime gelmedi.

Asi’nin içinde ise yarım kalmış nice “iyileşince” vardı.

İyileşince dere kenarına gideceklerdi. Ateş yakıp çay demleyecek, gün batımını birlikte uğurlayacaklardı. Yaylada hamakta sallanacak, rüzgârın anlattığı masalları dinleyeceklerdi.

Küçük Efil de eskisi gibi peşlerinden ayrılmayacak, her adımı bir oyuna çevirecekti.

Fakat bazı hayaller, mevsimi gelmeden solan kır çiçeklerine benzer. Kokuları kalır, kendileri görünmez.

Bir gün Asi, sessiz bir mezarın başında durdu. Rüzgâr, dere kenarından geçer gibi usulca yüzüne dokundu. O an anladı ki bazı vedalar söylenmez; sevgi, kelimelerin bittiği yerde yaşamaya devam eder.

Gözlerini kapatıp fısıldadı:

“Ben sana anlatmayı hiç bırakmadım.”

Belki de gerçek veda, unutmak değildi. Birini; demlenen bir çayın buharında, gün batımının kıvrılığında ya da esen bir rüzgârın sesinde yaşamaya devam ettirebilmektir.

O günden sonra Asi ne zaman bir dere şırıltısı duysa, Efil’in gülüşünün suya karıştığına inandı.

Ve masal der ki:

Sevgiyle anılan hiç kimse gerçekten kaybolmaz; sadece görünmediği bir yoldan yürümeye devam eder.

KÜLLERİN DİLİ

Aybike Kazak

Gece, alnıma isten bir mühür vururken,
rüzgâr beni unuttu sessizlik büyürken.
Bir ömür taşıdığım gölgeler omzumda,
sadece kendime sürgünüm.

Çatlayan aynalarda yüzümü aradım,
kırılan her parçada biraz daha kanadım.
Zaman, paslı bir bıçak gibi geçti içimden.
Ölmedim... ama bin defa eksik uyandım.

Kuşlar göğe değil, içime göç ettiler,
kanatlarında suskun ve soğuk mevsimler.
Her vedanın ardından bir şehir yıkıldı
küllerime karıştı en eski takvimler.

Ey kader! Hangi günahın yankısı bu yük?
Niçin her bahar bende sonbahara dönük?
Bir çiçeğin ömrüne sığmadı bekleyişim,
köklerim göğe uzandı, dallarım hep kırık.

Gece de yorulur omzumdaki gölgede.
Küllerim, rüzgarın avuçlarında savrulur
yanıp biten her ateş kendi içinde son bulur.

Ve küller konuşursa,
acı kendine mezar olur.

BİR TATLI ANI KALIR

Mehmet Özdemir

Bir akşam usulca iner eski pencereme,
Sessizliğin içinden adın geçer gizlice.
Kırılan her düş bile umut eker içime,
Her sevgiden geriye bir tatlı anı kalır.

Rüzgâr alır götürür solmuş mektup kokunu,
Ay ışığı geceme serer ince dokunu.
Giden her mevsim ardında bırakır iz yolunu,
Her sevgiden geriye bir tatlı anı kalır.

Bir şarkı uzaklardan dokunur yüreğime,
Sustu sandığım sesin düşer yine içime.
Ayrılık bile bir gün gülümser kaderime,
Her sevgiden geriye bir tatlı anı kalır.

Ne küskün zaman kalır ne de kırılgan aynalar,
Sevda en uzun kışı bir baharda unuttur.
İnsan yaşadıklarıyla yeniden filizlenir,
Her sevgiden geriye bir tatlı anı kalır.

ESİR-İ AŞK

Tuğba Yıldız

Sakince yürüyorum ölüm yatağıma,
Naif kaldım bu günah sarmalında.
Notalarını ezberledim her haykırışında,
Nefretimin izlerini sildim aşkın hatrına.

Yuttum verilen sözleri,
Kalbimi sıkıştıran her cümleyi.
Umudumu tüketen karanlık gözlerini,
Unuturum korkma kızgın çehreni,
Ama tanıyamam bensizliğini.

Aşk sarhoşu olmak nedir bilir misin?
Kokunu ciğerime hapsetmek,
Alev topu teninde yağmuru reddetmek,
Aynaya baktığında iki kişi görmek demek.

İssız ormanımda ne gezersin kendi başına?
Yoksa yürek ismini kazımaz mı duvarlarına.
Buruk bir gülücük bile bahşetmez misin bana?
Dursa zaman değmez misin dudaklarıma?

İTHAKA'YA DÖNEN GÖLGE

Zeynep Ökmen

Bu filmi izledikten sonra aynı kişi olmanız olanaksız. Çünkü The Odyssey, insana yeni bir hikâye anlatmaktan ziyade, çok eski bir hikâyenin içinde kendisine ait olan yeri gösteriyor. Nolan, Homeros'un binlerce yıllık yolculuğunu yalnızca denizin, canavarların ve tanrıların arasından geçirmiyor; onu insanın kendi geçmişine açılan karanlık bir koridora dönüştürüyor. İlk bakışta mesele basit: Troya'dan çıkan bir adam evine dönmek istiyor. Önünde deniz, karşısında tanrılar, arkasında savaş var. Fakat Nolan'ın dünyasında hiçbir yol, görüldüğü yere çıkmıyor. Yolculuk dışarıdan içeriye doğru ilerliyor. Troya → deniz → canavarlar → adalar → İthaka. Ama derinde başka bir güzergâh var: zafer → suç → kayıp → pişmanlık → yüzleşme → dönüş. İşte filmin asıl ağırlığı burada başlıyor. Odysseus'u yalnızca eve dönmeye çalışan bir savaşçı olarak okumak, filmin kapısında kalmak olur. Çünkü insan bazen bir yere değil, kendi yaptıklarının içine döner. İthaka bu anlamda yalnızca coğrafi bir varış noktası değildir; insanın kendisinden kaçamayacağını nihayet anladığı yerdir. Nolan'ın Oppenheimer ile kurduğu görünmez akrabalık da tam burada belirginleşiyor. Birinde çağın en yıkıcı silahlarından birini mümkün kılan zekânın, diğerinde bir savaşın kaderini değiştiren kurnazlığın izini sürüyoruz. İkisinde de mesele yalnızca “Bunu yapabilir miyim?” sorusu değil. Daha ağır olanı: “Bunu yaptıktan sonra kim olarak kalacağım?” Bu yüzden Nolan'ın kahramanları başarılarının içinde bile biraz eksik görünür. Zafer, onların hikâyesinin sonu değildir; çoğu zaman asıl hikâyenin başladığı yerdir. The Odyssey de bu anlamda bir kahramanlık anlatısından çok, zaferin insanda bıraktığı tortunun hikâyesidir. Filmin büyüklüğü yalnızca görüntülerinde değil. Elbette Nolan'ın dünyası bu kez denizi, savaşları ve mitolojik yaratıkları neredeyse elle tutulabilecek bir kudretle kuruyor; film bütünüyle IMAX kameralarla çekilmiş olması da bu görsel ihtişamı olağanüstü bir sinema deneyimine dönüştürüyor. Fakat asıl mesele, bütün bu görkemin ardında küçücük bir insan sorusunun saklanması: İnsan geçmişinden ne kadar uzağa gidebilir? Belki hiç. Belki bütün yolculuklar, sonunda aynı kapıya çıkar. İnsan ne kadar uzaklaşırsa uzaklaşsın, yanında kendisinden bir gölge taşır. Denizleri aşar, tanrıları kızdırır, savaşlar kazanır, yılları tüketir; fakat eve vardığında kapının ardında bekleyen yalnızca ailesi olmadığını fark eder. Geçmiş de oradadır. Ve belki The Odyssey tam olarak bunu söylüyor: Bazı yolculuklar eve dönmek için yapılmaz. İnsan, kendisinden daha fazla kaçamayacağını anlamak için yola çıkar.

YANLIŞIN DOĞRUSU

Cansu Turan

Huyum papaz olur
en umulmadık köşe başlarında.

Niyetim yoksul kalır
yanlışın yankısında.

Sarsılırim acımasız gücüyle,
dışarı atılırim yörüngemden;
sürüklenirim
yanlış zamanın ivmesine.

Ve yanlış haykırır niyetime,
etekleri aşkla tutuşunca doğrunun.

Ateşli okunda kanar niyetim.

Hayran kalırım
yanlış zamanın doğrusuna;
usulca saygımı sunarım heybetine.

Çıplak kalır edalarım.

Sonunda...

Yıkar bedenimi
yanlışın sessiz yumruğu.

Kaldırır yerimden
doğrunun eli.

Huyuma küsebilseydim eğer,
denk gelmezdim
doğru insana
yanlış zamanda.

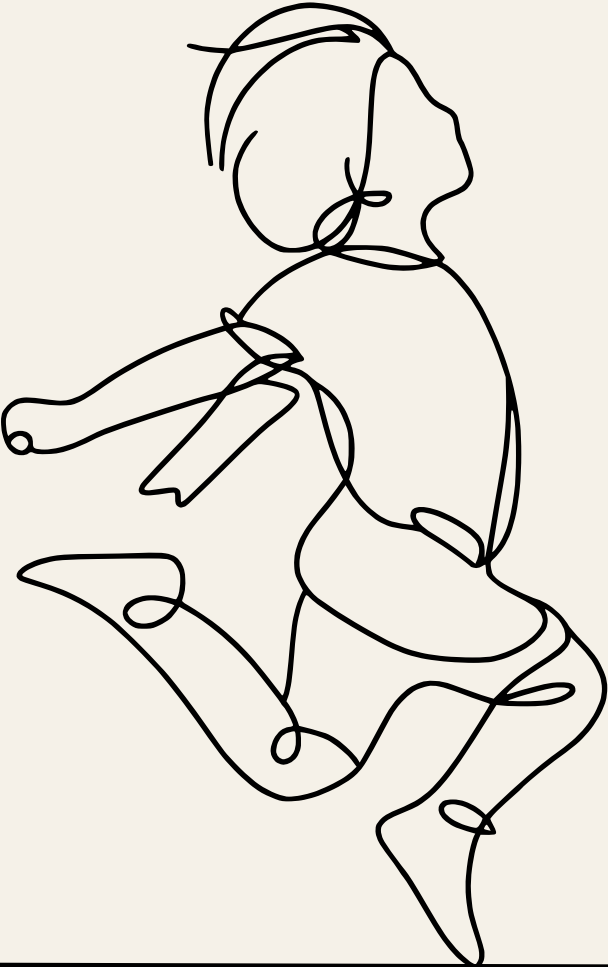
Sen—

yanlışımın
en muazzam doğrusu.

ÇOCUKÇA BİR SEVGİ

Rabia Durmuş

Sevmek,
bir çocuğun gökyüzüne inanması gibiydi.
Hiç düşmeyecek sandığı yıldızları
avuçlarında saklayacak kadar masum...
Bir çocuğun duası kadar temiz.

SEVMEMEYE DAİR

Nafiye Tanbastılar

Ben insanları, beni sevsinler diye sevmedim,
İnsan sevmeye layık olmalı diye sevdim,
Ben hayvanları da çok sevdim,
koşulsuz..
Adil olmayı, merhameti, empatiyi,
düşünmeyi sevdim,
Güzel olan ne varsa..
Ha bir de şiiri sevdim,
hem de çok.

YARIM KALAN CÜMLE

“Cümleyi Kalbinden Dökülenlerle Tamamla”

**Cümleyi tamamla, mail adresimize gönder.
Diğer sayıda yayımlayalım...**

vefakardergi@gmail.com

YARIM KALAN CÜMLE

“Cümleyi Kalbinden Dökülenlerle Tamamla”

3.Sayıdan

“Vefa benim için, sayfaları arasında kırılmış heveslerin, solmuş kurutulmuş papatyaların ve zamana yenik düşmeyen dostlukların saklandığı; kapandığında bile kokusu odada kalan eski, sararmış bir edebiyat dergisidir.”

-Rojbin Demirel

Vefa benim için yılların ve mesafelerin eskitemediği en kadim yolculuktur.

Öyle ki ,bu yolculukta vefakâr biri olarak vefayı zamanın ötesinde ve yüreğin en saklı köşesinde sakladım.

Zaman her şeyi unuttursa da, vefalı olmayı unutturmamıştı bana. Vefasız geçen yıllara ve arkadaşlıklara rağmen.

Ve şunu da eklemeliyim ki, tıpkı merhamet gibi vefâ da her yürekte kök salacak kadar derin değilmiş. Kimi yürekte bir misafir kimi yürekte unutulmuş bir semt adı gibiymiş.

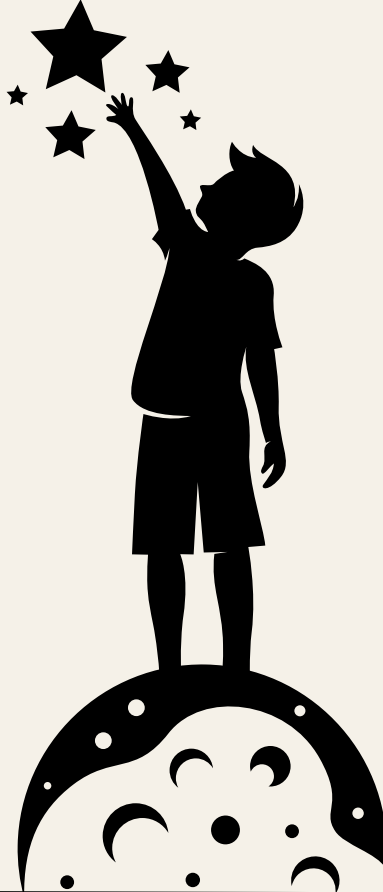
Ve vefakâr olmak bana verilmiş en güzel hediyeymiş.

-Gülnaz Okuyan

RÜYALARIMA GELİYORSUN

Ahmet Ayhan

Rüyalarım geliyorsun.
Gülücükler saçyorsun her defasında.
Sevinçle doluyor içim sen gelince.
Sevmese gelmezdi elbet,
Ne güzel rüyaydı! diyorum.
Uyanınca.

KÜLLENECEK

İmran Annadınç

Aramızda soğuk rüzgârlar var şimdi,
Aşılmaz engeller belki de...
Seni benden,
Beni de senden uzaklaştıran.
İsteklerimiz farklı,
Bakışlarımızda bile bir ayrılık saklı.
Rabbim yolumuzu çizmiş çoktan
Sonunda ayrılık vursa da bize,
Sen de yanacaksın,
Ben de...
Aynı şehirlerde, ayrı yüreklerde.
Belki yeniden doğmayı umarsın;
Ama güneş doğarken,
Aşkımız çoktan
Küllenmiş olacak...

DÜŞÜNMEK

İrem Günerkan

Düşünmek zaman zaman iyi geldiği gibi, insanı boğmayı da bilir. Dört duvar arasında sıkışmış, soğuk soğuk terlerken sorguya çekildiğini düşündürebildiği gibi; gerçeklikten uzaklaştığını ve aslında her şeyin toz pembe olduğunu da düşündürebilir. Düşünmek, insanın bulunduğu duruma ve psikolojisine göre değişkendir.

Bazen gerçek dünyadan kaçarken çıkış anahtarı olarak gördüğümüz düşünce rüzgârı, bizi bilmediğimiz diyarlara savurur. Kim bilir, belki de aslında oraya ait olduğumuzu düşündürür. Bazen de düşünmek, düşüncelerimizle baş başa olduğumuz o odanın kapı aralığından da olsa dışarıda gerçekleşenleri görmek isteyebileceğimiz bir noktaya da gelebilir.

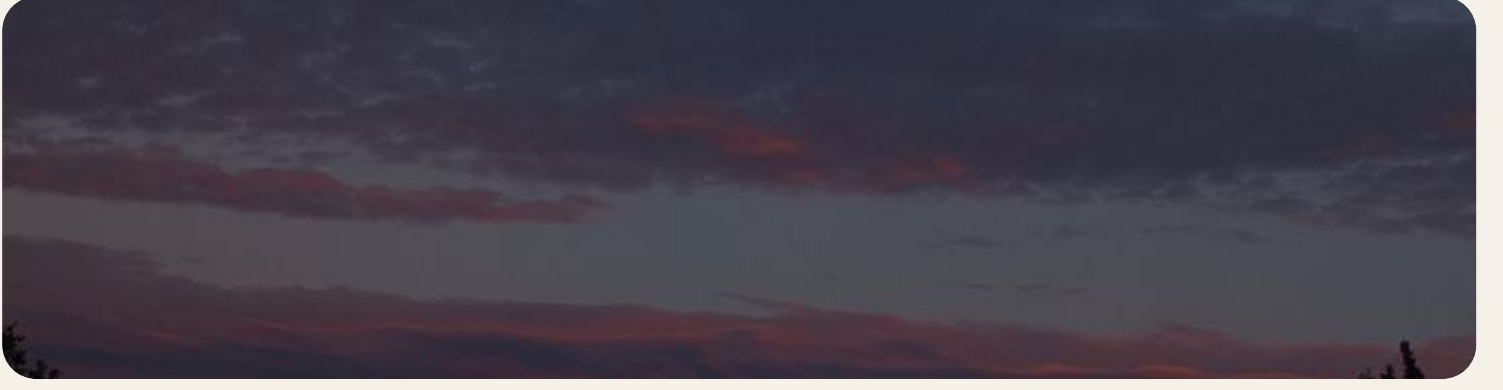
Konu burada dönüp dolaşıp kişinin kendisini tanımasına ve ne kadar bilinçli bir insan olduğuna geliyor. Kişisel özelliklerine bağlı olarak bulunduğu duruma hızlıca uyum sağlayabilen, adaptasyon sorunu yaşamayan biri; bağlandığı gerçekliğe ya da düşüncelerinin berraklığına kısa sürede alışabilir. Bu uyum, kişiyi anlık olarak rahatlatırken zamanla yıpratır de.

Çıkamadığı bu gerçeklik içerisinde aklını yitirebilirken, kendini kaptırdığı düşünceler arasında da kaybolabilir. Bir anda zihni düşüncelerle dolu, gözlerine adeta bir tiyatro perdesi inmiş gibi evin odalarını dolaşırken bulabilir kendisini. Bir bakmış ki artık onu güldüren bir film ya da bir şaka değil, kendi zihninde kurduğu düşüncelerdir.

Denge kurabilmek çoğu zaman psikolojik bir desteğe ya da doğuştan gelen bir yeteneğe ihtiyaç duyabilir. İnsanların düşüncelerini anlamak; parçası kayıp bir yapbozu tamamlamaya çalışmak, çıkışı olmayan bir labirentte yolu aramak ya da zifiri karanlık bir odada el fenerini bulmaya çalışmak kadar zor ve zahmetlidir.

Burada meseleyi, kişinin dışarıya yansıttığı psikolojik durum ve iç dünyası olarak ikiye ayırabiliriz. Buna iki ayrı gizemi çözmek de diyebiliriz. İnsanı anlamak, herkesin önce kendisini anlamasıyla başlasaydı belki de günümüzde psikoloji bu kadar karmaşık olmayabilir, daha yüzeysel kalabilirdi.

İnsan, yeryüzünde bulunan hiçbir canlıya benzemez. Bizi diğer canlılardan ayıran bu özellik, bir yandan bizi özel kılarken diğer yandan da düşünmeye sevk eder. Çünkü düşünmek, bazen kaçarken araladığımız bir kapı bazen de insanın kendi zihniyle verdiği bir mücadeleye dönüşür.

ZİNCİRSİZ FIRTINALAR

Erçağ Akarca

Yelkenlerin yelken olma zamanıdır denizsizliğin iminde,
Yolların taşlık yola dönüşme zamanıdır Gâlib'in nefesinde,
Kafeslerin açılıp hürriyete kavuşma mevsimidir ılık kuşların,
Kafessizliğin sırlanıp bir kuş bahçesinde esrime saatleridir,
Açmazları açan kapılardan sıçrayan bir çırpının sesidir,
Gölgeler kendi mahfezlerinde saklanırlar. gezinirlerken kadınların başlarında,
Gölgeler gövdelerle haklanırlar, gözlerini kaybettikleri kuyularda,
Kuyuların içleri kuşsuzluğun uçup kafesleri sarstığı mekânlardır,
Tılsımların ardı sıra gider yaşamının içindeki yaşamak,
Bir değirmen olur öğütmeye yeltenir yaşamdaki yaşamsızlığı,
Bir zaman olur bulmaya çalışır aynaların yıkadığı zamansızlığı,
Zamansızlık bir zaman olur aynasını saklar kendi gölgesinde,
Aynalardan kuş sesleri yansır, kafeslerden aynaların sırları,
Aynalar zincirlerinden arınır, kuşlar ulaşır kafessizliğe,
Zincirsiz fırtınalar tütsüler kuşların içindeki kuşsuzluğu...

YARININ YOLCULARI

Meryem Bağirova

Düşmesin gözünden tek bir damla yaş,
Sabırla aşılır her bir engel, taş,
Zamanla durulur içteki talaş,
Gönlünü ferah tut, kararma sakın.

Gökyüzü kararsa elbet ay doğar,
Sevgiyle bakan göz dertleri boğar,
Buz tutan dağlara bir güneş doğar,
Çiçekler açacak kuruyan dalda.

Fırtına diner de deniz durulur,
Kırılan umutlar baştan kurulur,
Sabırla bekleyen muradı bulur,
Akşamın sonunda sabah var elbet.

Boş yere üzme hiç nazlı canını,
Sevgiyle doldur her bir anını,
Dertler sarsa da dört bir yanını,
Aşka ve umuda yenilmez insan.

Gülümse hayata, bak neler gelir,
İnanan bir yürek dağları delir,
Işıklar süzülür, karanlık erir,
Gül açar ömründe mutlu bir bahar...

KALEM VEFAKÂR'DA

“Vefakâr'ın Mektupları”

Sevgili,

Bu mektubu sana gönderemeyeceğimi bilerek yazıyorum. Belki de bazı cümlelerin bir adrese ulaşması gerekmiyordur. Bazı kelimeler yalnızca içimizdeki sessizliği biraz olsun azaltmak için vardır.

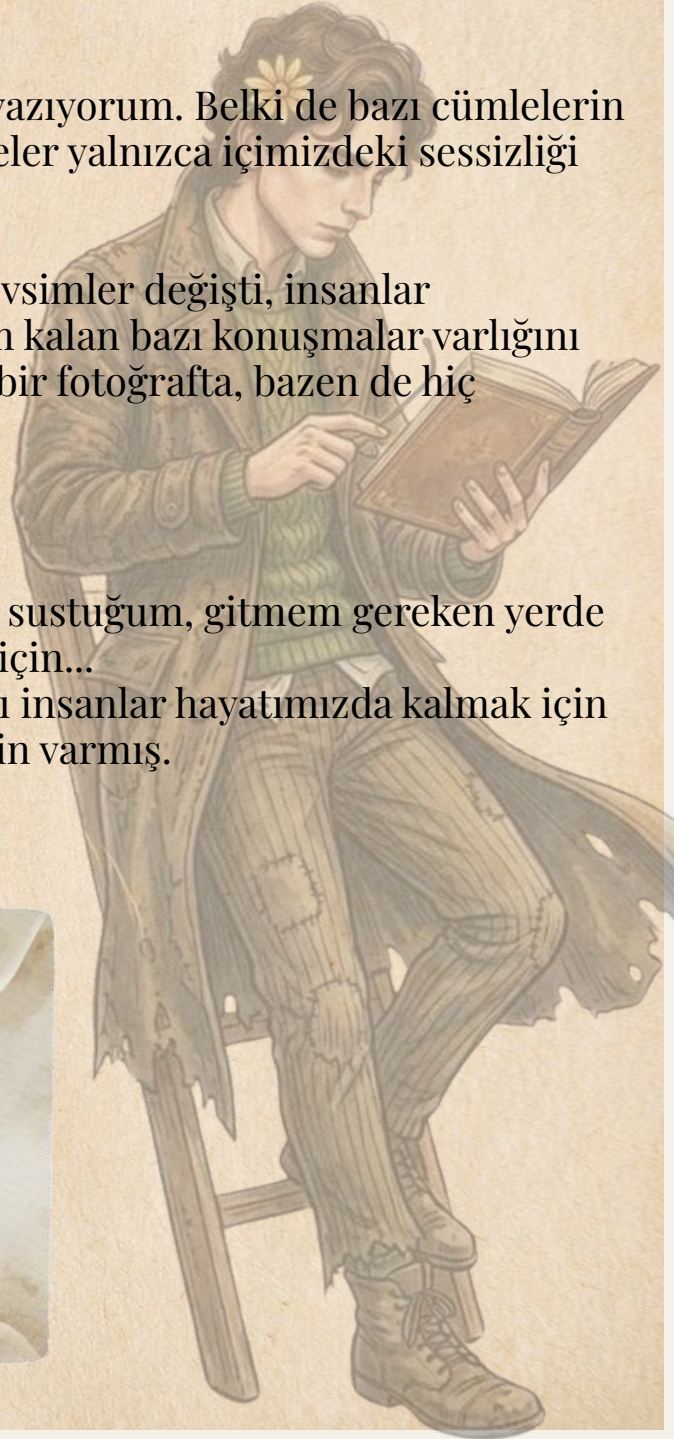
Sana anlatacak çok şey birikti. Günler geçti, mevsimler değişti, insanlar hayatımıza girip çıktı. Ama insanın içinde yarım kalan bazı konuşmalar varlığını hiç kaybetmiyor. Bazen bir şarkıda, bazen eski bir fotoğrafta, bazen de hiç beklemediğimiz bir anda karşımıza çıkıyor.

Sana kızgın değilim.

Belki kendime kırgınım. Söylemem gerekenleri sustuğum, gitmem gereken yerde kaldığım, kalmam gereken yerde ise sustuğum için...

Şimdi geriye dönüp baktığımda anlıyorum; bazı insanlar hayatımızda kalmak için değil, bize kendimizden bir parça göstermek için varmış.

Sen de bana bunu öğrettin...

ÇİVİLERLE KAPLI AĞACIN ÖYKÜSÜ

Arzu Akpınar

Şafak ağarırken, derin göl
tel çevirenler için kurt yeniklerini
Çivilerle kaplı ağacın, başına tüneyen
Mumyalanmış kederinden sallanıyor

Burkan son saatlerden gamlı gönlünde
Çimenleri üstüne, arabalar gibi hırıltılı
Tasda bir resim olup, ruhuna saçılıyor
Ortalık güz, gök temiz ve zaman ikindi.

VEFA BENİM İÇİN

Merve Mina Seyhan

Vefa benim için, bir insan gittikten sonra bile onun sandalyesini masadan kaldırmamaktır. Çünkü bazı insanlar hayatımızdan çıkar ama bıraktıkları yer, evin içindeki bir eşya gibi kalır; dokunmazsın, atamazsın, yalnızca her baktığında hatırlarsın.

Çocukluğumun geçtiği sokağın sonunda küçük bir terzi dükkânı vardı. Kapısının üzerinde güneşte rengi solmuş mavi bir tabela asılıydı: “Rıza Terzi.” Rıza Amca’nın dükkânı, mahallenin en sessiz yeri idi. İçeride eski bir radyo, duvarda durmuş bir saat ve pencerenin önünde her mevsim aynı yerde duran iki sandalye bulunurdu.

Sandalyelerden biri Rıza Amca’nındı. Diğeri ise yıllardır boştu.

Mahallede herkes o boş sandalyeyi bilirdi ama kimse neden orada durduğunu sormazdı. Çocukken ben sordum.

“Rıza Amca, bu sandalyeye neden kimse oturmuyor?”

Elindeki iğneyi kumaşa sapladı, gözlüğünü biraz aşağı indirdi ve gülümsedi.

“Çünkü orası Hasan’ın yeri.”

“Hasan kim?”

Bu kez gülümsemesi yüzünde kaldı ama gözlerine ulaşmadı.

“Arkadaşım.”

Sonra sustu.

Yıllar geçtikçe hikâyeyi parça parça öğrendim. Rıza Amca ile Hasan çocukluk arkadaşymış. Aynı okulda okumuşlar, aynı sokakta büyümüşler, aynı kızın peşinden koşup sonra birbirlerine darılmışlar. Askerliklerini farklı şehirlerde yapmışlar ama her hafta birbirlerine mektup yazmışlar. Döndüklerinde Rıza Amca terzi dükkânını açmış. Hasan ise belediyede işe başlamış. Her akşam iş çıkışı Hasan o sandalyeye oturmuş. Rıza Amca dikiş diker, Hasan gazeteyi okurmuş. Bazen konuşmazlarmış bile. Birinin orada olduğunu bilmek yetermiş.

Bir kış günü Hasan gelmemiş.

Ertesi gün de gelmemiş.

Üçüncü gün Rıza Amca dükkânı kapatıp evine gitmiş. Hasan ağır hastaymış. Birkaç ay sonra da hayatını kaybetmiş.

O günden sonra sandalyeye kimse oturmamış.

Bir gün, lise yıllarımda, dükkâna kalabalık bir müşteri grubu geldi. Yer olmadığı için adamlardan biri boş sandalyeye yöneldi. Rıza Amca hemen ayağa kalktı.

“Oraya oturmayın,” dedi.

Adam şaşırdı.

“Niye, kırık mı?”

Rıza Amca başını salladı.

“Hayır. Dolu.”

Adam boş sandalyeye baktı, sonra Rıza Amca’ya. Bir şey anlamadı ama başka yere geçti. O gün ilk kez vefanın yalnızca birini hatırlamak olmadığını düşündüm. Vefa, başkalarının göremediği bir varlığı senin hâlâ görebilmenmiş.

Yıllar sonra üniversite için şehirden ayrıldım. Sokak değişti, insanlar değişti. Rıza Amca’nın saçları tamamen beyazladı. Her dönüşümde dükkânına uğradım. Bana çay söyler, hayatımı sorardı. Hasan’ın sandalyesi hâlâ pencerenin önündeydi.

Bir bayram sabahı dükkânın kepengini kapalı gördüm.

Yanındaki bakkala sordum.

“Rıza Amca nerede?”

Bakkal gözlerini yere indirdi.

“Geçen hafta kaybettik.”

Bir an, yıllardır boş duran o sandalyeyi düşündüm. İçimde tuhaf bir sızı oldu. Sanki şimdi iki sandalye de boş kalmıştı.

Dükkân birkaç ay sonra kiraya verildi. Yeni sahibi genç bir telefon tamircisiydi. Tabelayı indirdi, duvarları boyadı, eski radyoyu çöpe attı. Bir gün önünden geçerken içerideki eşyaların dışarı çıkarıldığını gördüm.

Hasan’ın sandalyesi kaldırımın kenarındaydı.

Yağmur başlamıştı.

İnsanlar yanından geçiyor, kimse dönüp bakmıyordu.

Sandalyeyi aldım.

Neden yaptığımı düşünmedim bile. Eve götürdüm, temizledim. Ahşabının bazı yerleri çatlamıştı. Oturma yerinde yılların bıraktığı küçük bir çöküntü vardı.

Şimdi çalışma masamın karşısında duruyor.

Bazen yazarken gözüm ona takılıyor. Hasan’ı hiç tanımadım. Rıza Amca’yı ise artık yalnızca hatıralarımda görüyorum. Ama o sandalye bana her gün aynı şeyi söylüyor:

İnsanlar yalnızca yaşarken sevilmez.

Bazı sevgiler, insan gittikten sonra sınıyor.

Telefon numarası silinmediğinde, eski bir mektup atılmadığında, yıllardır görüşülmeyen bir dostun adı kötü konuşulurken savunulduğunda, bir annenin tarif ettiği yemek hâlâ aynı şekilde yapıldığında, bir babanın ceketi dolabın en arkasında saklandığında...

Vefa bazen büyük sözler değildir.

Bazen yağmurun altında bırakılmış eski bir sandalyeyi eve götürmektir.

Çünkü unutmak kolaydır. Hayat sürekli önümüze bakmamızı ister. Yeni insanlar gelir, yeni evler, yeni sokaklar, yeni telaşlar... Zaman, geride kalanların izlerini usul usul siler.

Vefa ise zamanın karşısında sessizce duran küçük bir inattır.

“Sen vardın,” demektir.

“Ben unutmadım.”

Ve belki de insanın bir başka insana verebileceği en kıymetli söz budur.

Vefa benim için, biri artık kapıyı açamayacak olsa bile, döndüğünde oturacak bir yeri olduğunu bilmektir.

BİRGÜLLE SEVİNİR ÜZÜLÜRÜZ HEP

Cemal Karsavran

tek bir gülün anlamını aradım
yastık altı gizler dile geldi
bir güzelin gözlerini okudum
kah mutluluk kah hüzün doluydu

bir gül dedim daldı düşüncelere
kare kare katar katar geçti yıllar
gençlik evlilik çocuklar ve yaşam
hayaller ve düşlerde beklentiler

aşk bu kapıya da uğrarmıydı
teneşir paklamadan ruhu bedeni
yavaş yavaş geç kalan ikinci bahar
yaşanılması zor hayaller uzak

mütevazi bir çığlık yüreğinde
bazı gün bazı geceye sığmayan
başlangıçlar kaygılar sil baştan
birgülle sevinir üzülürüz hep

ARDINDAN KALANLAR

Nida Alkan

Rüyalarım uyanmak istiyorum. Artık daha fazla kaldıramayacağımı hissettiğim bir noktadayım sanki. Çok özledim seni. Her uyandığımda benim için çizdiğin Kabe resmiyle karşılaşıyorum. Gözlerim doluyor tam bu anda. Seninle umreye gitmiştik. Umrenin ardından hac için adımı yazdırmıştık kuraya. Allah'ın takdiri ya yazdırdıktan iki ay sonra ruhunu Rahman'a teslim ettin. Ardından bu tablo ve gönlü buruk uç yetimin kaldı. Ayşe Betül, Sevede ve Süheyla. Sana çok düşkünlerdi. Yokluğuna alışmak şöyle dursun gün geçtikçe daha da katmerleniyor sanki bu acı. Kızlar büyüdükçe baba yoksunluğu görünürlülüğünü arttırıyor. Ayşe Betül dirayetli durma çabasında. Kardeşlerine örnek olmak için. Sevede içine atıyor ama apaçık ortada işte. Senin vefatınla birlikte altını ıslatmaya başladı on yaşındaki kız. Süheylamız ise henüz olan biteni idrak edecek yaşta değil. Yine de gözlerinin ferisi sönmüş. Peki ya ben? Ben de yastığımı ıslatıyorum gözyaşlarımla. Yusuf Suresi'nde teselli arıyorum. İlk evlendiğimiz günlerde söylemiştin Yusuf Suresi'ni okumak hüznü giderir diye. Çok iyi yapmışsın söyleyerek. Yürek yangınımı dindirdiğini söylemek istiyorum sana. Nasıl benim hüznümü gideriyorsa Ayşe Betül'ün de gideriyormuş. Geçen hafta söyledi. Anne ben de senin gibi Yusuf Suresi'ni okuyup rahatlıyorum deyince ağlaşıp birbirimize sarıldık. Gönlümün süruru olan bu sureyi okudukça sana sevab yazılıyordur diye inanıyorum. Kabrin nur mekanın Firdevs olsun. Hep birlikte Firdevs cennetinde buluşmak ümidiyle. Vesselam.

GAZZENİN KİMSESİZ ÇOCUKLARI

Nurcihan Kızmaz

Ah Gazze'nin kimsesiz çocukları
Bugünü cehennem,
Yarını meçhul.

Ölümü arzulayan,
Cenneti özleyen,
Hiç gelmeyecek annesinin
Yolunu gözleyen...

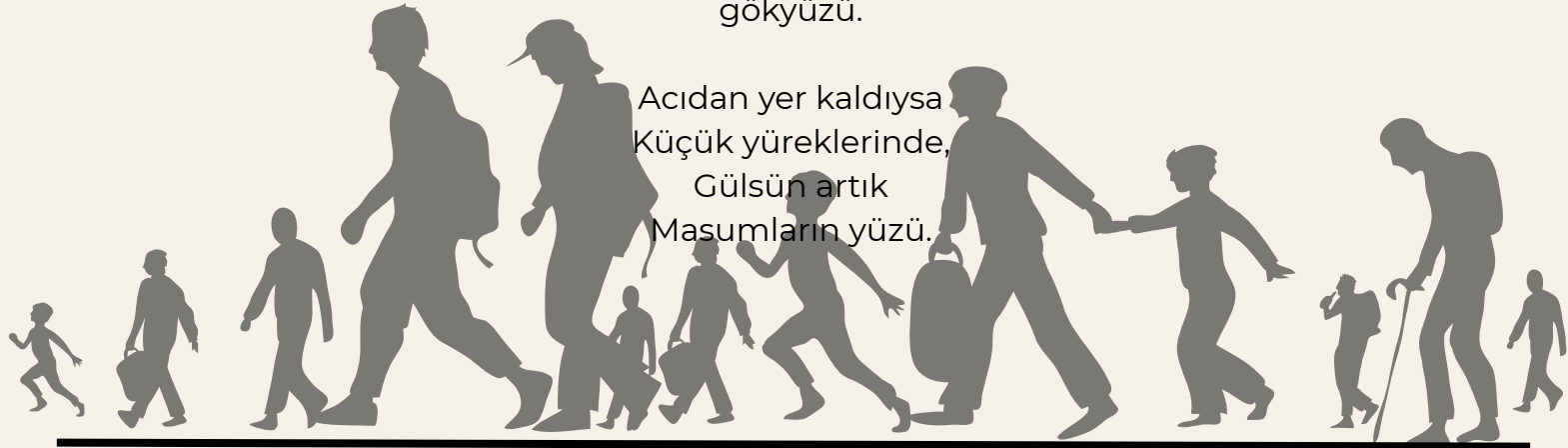
Avuçlarında barutun külü,
Oyuncağı enkaz,
Sirenden ninniler.

Göğe açılan elleri,
Ekmekten önce
Merhamet diler.

Ve dünya,
Sessizliğini kuşanmış,
Yanlarından geçip gider.

Eyy yüce Rabbim
Bir sabah bırak
Onların alın yazısına,
Mavi olsun yeniden
gökyüzü.

Acıdan yer kaldıysa
Küçük yüreklerinde,
Gülsün artık
Masumların yüzü.

AILUROPHILE

Göfan Dalo

Akşamdan sabaha,
İlimli sevgilerle,
Leyla bakışlarına, sımsıcak öpücüklerimle.
Ucu açık yarının
Rüyasız zamanlarında,
Orada, seninleydim, siyah beyaz günlerimizde.
Pati izlerini sen, kazırken gönlüme,
Hayatın resmi değişiyordu, an be an.
İssizliğini yitirirken egolu gücüm,
Liseli âşıklar gibi şendim,
Ellerime, o muhteşem dokunuşlarınla, sarılırken sen.

İKİ KUTUPLU RÜZGAR

Rojbin Demirel

Bazen tanıyamıyorum kendimi.
Bir kuğu gibi naif miyim,
Bir aslan gibi kükreki miyim?
Bir güneş gibi parlıyor muyum,

Bir bulut gibi beyaz mıyım?
İçimdeki o kişiyi tanıyamıyorum.
Ruhumda sızı, gözlerimde yorgunluk...
Ben de bilemiyorum artık kendimi.

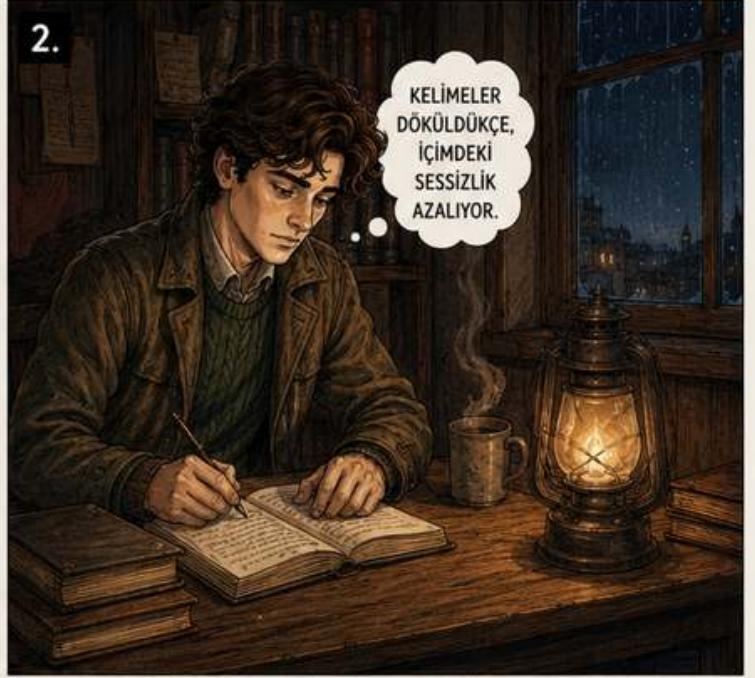
Geceyle gündüzün kıyısındaım,
Hem fırtınayım hem sessiz liman.
Bir yanım gökyüzü kadar sonsuz,
Bir yanım kendi içine kapanan.

Savruluyor kelimeler parmak uçlarımdan,
Hangi ayna doğru söyler, hangi yüz benim?
Kendi gürültümden kaçıp sığındığım
O koyu karanlık mı tek çaresizliğim?

Işık saçarken etrafa sessizce,
Gölgem altında eziliyor muyum?
Her dizede kendimi yeniden kurup,
Her satır sonuna biraz eksiliyor muyum?

Ne aslanın öfkesi tam iyileştirir beni,
Ne kuğunun zarafeti örter sızımlı.
Yine de yazıyorum işte hüzne rağmen,
Bulmak için içimdeki o kayıp sızıyı...

GEL

Aynur Açıkgöz

Gün geceye varmadan
Yağmur toprağa karışmadan
Rüzgar dağa küsmeden
Ağaç yapraklarını dökmeden
Seher vakti girmeden
Gel.

Yokluğuna alışmadan
Gözyaşlarım sel olmadan
Hasretinden yanıp kül olmadan
Gecem gündüzüme karışmadan.
Gel.

Sensizlik beni tüketmeden
Gözlerimde yaşım kurumadan
Ruhum mevlaya kavuşmadan
Sırta kadem basmadan
Gel.

İçimde ukdelerim birikmeden
Ümitlerim tükenmeden
Gönül senden vazgeçmeden
Akıl baştan gitmeden
Gel

Günlerim ziyan olmadan
Yüreğimde fırtınalar kopmadan
Gönlüme yokluğun yük olmadan
Gel.

AVLU

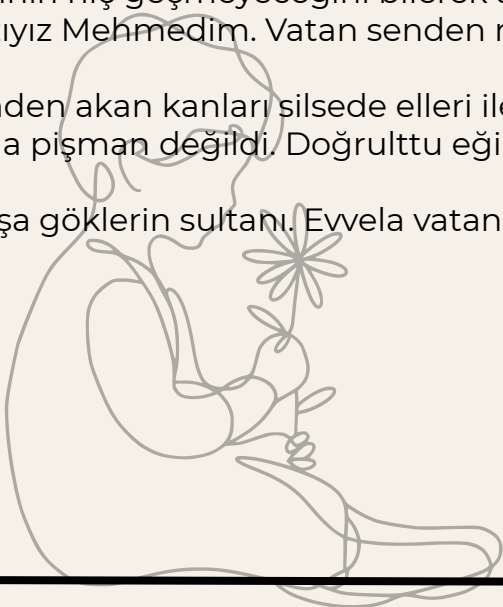
Sennur Mutlugil

Bir kedi seviyorum sabahları.
Bakışlarında ezandan arta kalan gece.
İçimde büyüttüğüm taşı
bırakıyorum
caminin avlusuna.
Vedalar
sabah ezanından önceki ayaz.
Sevgiler
tarlada kalmış başak.
Seni uğurlarken
gölge
avludan çıkmıyor.
Ben çıkıyorum.
Gölge kalıyor.
Sennur Mutlugil

VATAN SAĞ OLSUN

Gül Leyl

“Oğlumm....
Oğlum neredesin annem? Neden gelmiyorsun rüyalarım artık?”
“Anne...”
“Oğlumm, canım, Mehmet'im...”
“Anne ben neden ölmüştüm?”
Fatma ana sustu. Ne söylese o sönmeyecek ateşe su olmayacaktı. Yutkundu ve titrek sesi ile...
“Şehitler ölmez Mehmet'im!”
“Ama ayrı düşerler ana! Ailelerinden, anasından, babasından, gardaşlarından, eşden, dosttan, çoluk çocuktan... Ana biz ayrı düştük ya...”
Fatma ana bağrında yanan ateşi söndüremezdi ama daha da harladı. Bu kez sesi çok daha kararlı çıkıyordu.
“Vatan sağ olsun oğlum. Vatan sağ olsun!”
“Olsun ya anam, akan kanımda helal olsun da ayrılık yakıyor ana. Seni özledim, babamı, gardaşımı, Gökçe'mi ve hiç doymadığım evladımı özledim.
Büyüdü mü ana emanetim? İyi bakar mısınız ona? Okul yaşı geldi değil mi?”
Fatma ana ağlıyordu. Mehmet ise devam etti...
“Kızıyorlar mı bana ana? Küsler mi ya da? Ana ben Gökçe'mi çok sevdim. Sadece üç ay gördüğüm, sevmeye doymadığım yetimimi de çok sevdim. Ana ben ailemden yuvamdan daha çok vatani sevdim. Mesleği bırakmadım diye kıyamete kadar onları yalnız bıraktım diye kızarlar mı? Gönül koyarlar mı yaşatamadığım günler için? Yetim yavrum okuldan almaya gidemem diye, Gökçem daha gencecik yaşında yasa boğuldu diye... Ne bileyim ana bir pazar kahvaltısında yanlarında bir kuru ekmeği bölüşmedim diye gönül koyarlar mı?
Ana gökyüzü masmaviymiş, çiçekler rengârenk, kuşlar cıvı cıvı... Yaşanabilir bir hayat varmış, ben göremedim kara sevdamdan.
Affedin ana! Ben hiç pişman değilim. Bir değil bin canım feda göklerin sultanı al bayrağa...”
Fatma ana acısının hiç geçmeyeceğini bilerek ağladı şehidine.
“Biz senden razıyız Mehmedim. Vatan senden razı. Vatan sağ olsun güzel oğlum, vatan sağ olsun güzel şehidim.”
Mehmet gözünden akan kanları silsede elleri ile hemen yerine yenisi akıyordu. Kan ağlıyordu güzel şehit. Ama pişman değildi. Doğrulttu eğilmiş belini, çevirdi yüzünü al bayrağa, kaldırdı elini, verdi selamını.
“Şanınla çok yaşa göklerin sultanı. Evvela vatan sağ ola...”

SENSİZ

Hiranur Papağan

Gece olunca düşünmeye başladım bazı
şeyleri
Seni son kez göremediğim gün gibi
Yada bana gülümsediğin an gibi
Peki bunlar olurken sen hissettinmi ?
Bir kere olsun düşündün mü ?
Ben düşündüm hemde bir çok kez
Adını duyunca hep kalbime vurdun
Fotoğrafını görünce hep ben yoruldum
“Ne oldu sana” dediler
Ben en güzel yerinde seninle boğuldum.
Sensiz bir hiçtim
Senlede bir hiçtim aslında
Ne zaman tam olduğumu hatırlamıyorum
Senden sonra bittim ben galiba
Belki bir gün tamamen çıkarsın aklımdan
Belkide hep hayatımda kalırsın yanımda
olmadan.

BİLMEK İSTERDİM

Hilal Saraç

Bilmek isterdim neye küstüğünü
Neden akar göz yaşın
Neye gülersin
Tanımak isterdim kendim gibi
Ve daha birçok şeyini
Kaf dağından da uzaksın
Gel desem gelemes
Gelmek istesem varılmaz
Bak şimdi sözlerim yetişmez sana
Sesim duyulmaz
Ruhum dokunmaz
Bilmek isterdim seni
Sesinin tenini nefesinin sıcaklığını
Bilmek isterdim seni kendimi bildim gibi

RÖPORTAJ

ENES PAPAĞAN İLE VEFAKÂR SÖYLEŞİLER KONUK:ERDAL BURAK

1) Bize kendiniz hakkında biraz bilgi verir misiniz?

1989 yılında Ağrı’da doğdum. İlk, orta ve lise eğitimimi Ağrı’da tamamladıktan sonra üniversite eğitimim için Kayseri’ye gittim. Erciyes Üniversitesi’nden mezun olduktan sonra 2012 yılında öğretmenlik mesleğine başladım. 2012-2019 yılları arasında öğretmen olarak görev yaptım. Bugün ise kamu görevime farklı bir alanda devam ediyorum.

Hayatımın en önemli tutkularından biri edebiyat oldu. Çocukluk yıllarında başlayan okuma sevgim zamanla yazma isteğine dönüştü. Duygularımı, gözlemlerimi ve hayata dair düşüncelerimi kelimelerle ifade etmeyi her zaman sevdim. Yazmak benim için sadece bir hobi değil; kendimi anlatmanın, insanlara ulaşmanın ve hayatı anlamlandırmanın en güzel yollarından biri oldu.

Bu tutkumu dijital dünyaya da taşıyarak çeşitli platformlarda blog yazıları kaleme aldım. Zaman içerisinde yazılarım hem dijital hem de basılı dergilerde yayımlanmaya başladı. Edebiyat, kültür, insan ve yaşam üzerine düşündüklerimi okurlarla paylaşmak benim için her zaman büyük bir mutluluk ve motivasyon kaynağı oldu. Bugüne kadar Gölge, On İki Sırrın Muhafızı ve Liman adlı üç kitap yayımladım. Her kitabım, farklı duyguların, düşüncelerin ve hayat tecrübelerinin satırlara yansımış hâlidir. Yazdığım her eserle okurların dünyasına küçük de olsa bir iz bırakmayı amaçlıyorum.

2) Yazmaya ne zaman başladınız ve sizi yazmaya yaklaştıran şey ne oldu?

Yazmaya olan ilgim aslında uzun zamandır hayatımda olan bir şeydi. Şu zamandan sonra yazmaya başladım demek biraz zor benim için. Ama nasıl başladım dersanız, düşüncelerimi ve hayal dünyamı kelimelerle anlatmanın bana iyi geldiğini fark ettiğim dönemler yazmaya daha ağırlık vermeye başladım. Zamanla yazmak benim için sadece bir uğraş olmaktan çıktı ve kendimi ifade etmenin en güzel yollarından biri haline geldi. Böylece hikâyelerimi yazmaya ve onları başkalarıyla paylaşmaya başladım.

3) Kitap çıkarmaya nasıl karar verdiniz?

Bir süre yazdıktan sonra ortaya çıkan hikâyelerimin sadece benim bilgisayarımda veya defterimde kalmasını istemedim. Beni bu düşünceye sevk eden ise abim oldu. Bu yolculuğumda bana şahit olanlardan biri olarak artık yazdıklarımın kağıda dökülüp insanlara ulaşılması gerektiğini bana söylediğinde ben de kendisine hak vermeye başladım. Okuyucularla buluşmalarını ve farklı insanların kendi dünyalarında bu hikâyelere bir yer vermesini istedim. Bu düşünce beni kitap çıkarmaya yöneltti. İlk kitabımı yayımlamak benim için hem heyecan verici hem de unutulmaz bir deneyimdi.

RÖPORTAJ

ENES PAPAĞAN İLE VEFAKÂR SÖYLEŞİLER KONUK:ERDAL BURAK

4) Kitap çıkarma sürecinde sizi en çok zorlayan kısım ne oldu?

En zor kısım, yazdığınız bir eseri tamamladıktan sonra ona dışarıdan bakabilmektir. Bir yazar için ortaya koyduğu eseri değiştirmek, düzeltmek ve bazen bazı bölümlerden vazgeçmek kolay olmuyor. Bunun yanında yayımlama süreci de sabır isteyen bir dönem. Ama bütün bu zorlukların sonunda kitabı elinize almak, yaşanan her şeye değişiyor. Ancak karşılaşacağınız olumlu olumsuz yorumlara hazırlıklı olmanız gerektiğini bilmelisiniz.

5) Bize gelecek hakkındaki planlarınızdan bahseder misiniz?

Şu anda üzerinde çalıştığım ve yakın zamanda okuyucularla buluşacak olan Kayıp Ferman adlı bir romanım var. Bunun dışında yazmaya devam etmek ve farklı türlerde yeni eserler ortaya koymak istiyorum. Benim için yazarlık, bir kitapla tamamlanan bir yolculuk değil. Bundan sonra da yeni hikâyeler anlatmaya devam etmek en büyük planım. Belli bir sayı vererek şu kadar kitabım olmalı, olacak gibi bir hedefim yok ama lügatımdaki hikâyeleri kurcaladığımda daha çok uzun bir yolum var, farkındayım.

6) Yeni yazarlara tavsiyeleriniz nelerdir?

Öncelikle yazmaktan vazgeçmemelerini tavsiye ederim. Otursunlar ve yazsınlar. İlk yazdıkları şeyin mükemmel olmasını beklememeliler. Çünkü insan yazarak öğreniyor ve zamanla kendini geliştiriyor. Bol bol okumalarını, kendi seslerini bulmalarını ve başkalarıyla kıyaslamak yerine kendi yollarında ilerlemelerini öneririm. En önemlisi de anlatacakları hikâyeye inanmaları. Yazan inanırsa okuyucuya bu duygu geçer ve daha başarılı bir yol çizerler.

7) Yazmanın hayatınızdaki yeri nedir ve sizin için ne ifade ediyor?

Yazmak benim için kendimi ifade etmenin bir yolu. Bazen anlatamadığım şeyleri kelimelerle daha rahat anlatabiliyorum. Bir karakter oluşturmak, onun dünyasını kurmak ve okuyucunun o dünyaya dahil olduğunu görmek benim için çok değerli. Bir kitap yazarken, bir öykü yazarken yahut bir şiirde yer verdiğim herhangi bir karakter en sevdiğim taraflarıdır. Karaktere şekil vermek muazzam bir haz benim için. Kısacası yazmak, hayatımın önemli bir parçası ve kendimi en özgür hissettiğim alanlardan biri.

8) Ekleme istediğiniz başka bir şey var mı?

Şu ana kadar On İki Sırrın Muhafızı ve Gölge adlı romanlarımın yanı sıra Liman adlı bir şiir kitabım da okuyucularla buluştu. Şimdi ise Kayıp Ferman için heyecanlı bir bekleyiş içindeyim. Her kitabın benim için ayrı bir anlamı ve hikâyesi var. Umarım bundan sonra da yazdıklarım daha fazla okuyucuya ulaşır ve onlarda güzel bir iz bırakır. En büyük dileğim, yazmaya devam etmek ve her yeni kitapta kendimden bir parça daha paylaşmak. Maddi kaygım olmadan sadece yazmak, sadece yazmak...

SANA HEP SANA

Raziye Koçak

Mevsim ne ilkbahardı ne de kış
Çiçekler açıp yağmur yağınca anlardım
Ötelerden ince ince süzüldüğünü
Sesin duyulsa uzak yollardan
Dünyanın en güzel ezgisiydi sanki
Haber almazdım güvercinlerden
Gönlümü darda gözümü yolda koyup
Ben yine seni beklerdim
Gelmeyişine bir umut bağlayıp
Gecenin en zifirisine ağıtlar yakardım
Bir taşlı yol olsa yüreğin
Ve ayaklarıma batsa cam kırıkları
Kanaya kanaya canımı acıtsa da
Ben yine sana gelirdim

YAKANA KADAR

Ahmet Yılmaz Tuncer

Gelirsen çıkarız seninle
Gökyüzüne
Belki konaklarız bir yıldızda
Ve güneş ellerimizi yakana
Kadar sevişebiliriz

Karışıp bir yağmur damlasına
Süzüleni gözlerimizden saklarız
Belki dizerler bizi kurşuna
Olsun biz seninle
Severek de ölebiliriz

SEVMEK SENMİŞSİN MEĞER

Esranur Dünder

Her yeni bir başlangıç hüzünlü gibi gelir
Hisler silsilesinde kaybolur insan
Hep böyle devam edecekmiş gibi gelirken
Birdenbire merdivenlerin başında bulursun kendini
Hiç görmediğin, tanımadığım bir için
Valizini taşımak için beklersin.
O zaman anlarsın
Gece olunca gökyüzünde yıldızlar kayar
Ve kayan yıldızın biri karanlık dünyana
Elinde ışık tutan bir insan olarak gelir
Badem gözleri ve sıcacık samimiyetiyle,
Sarıp sarmalar seni.
Yıllarca bilmediğin, görmediğin, tanımadığın biriyle
Asansörde valizini taşıırken
Onun gözlerine bakarken
Garip his kaplar seni
Tanımamışlığın endişesi
Ama tanışmışlığın samimiyetiyle
Benimsersin o kişiyi.
Her hüzünlü bir yanın
Çiçek açan tarafı gibi gelir.
Gözler ve kalp yalan söylemez
Gözlerindeki ışıltıya kapılıp,
Kalbinin sevgiyle ona aktığını hissedersin.
Neyi sevip sevmediğini,
Küçük şeylerle mutlu olduğunu,
Bitmeyen enerjisiyle etrafa ışık saçmanın,
Doğallığın bir insanda topladığını görürsün.
Zaman onunla su gibi geçer
Ama onsuz durur gibi hissettirir.
Yüzündeki tebessümü kaybettiğinde
Endişe kaplar seni sebepsizce
Mutlu olursa iyi hissederim diye
Korktuğun karanlıkta onun için korkusuz olup,
Gidip kırmızı bir peluş tavşan alıp,
Ona verdiğinde yüzündeki mutluluğu,
Hiçbir şeye değişmeyecek kadar çok sevdiğini anlarsın
Neyi beslersen o büyür
İçinde büyüttüğünle varolursun.
Her sabah onun yüzünü görerek güne başlamak
Tarifi zor ama çok iyi hissettiren bir şey
Sevmenin ruhla ilgisi olduğunu anladım

Ve onun için neleri göze alabileceğini
Karanlığından korktuğun gecenin
Ateşiyle sayıklarken,
Kulağına gelen sesle
İçinde oluşan o korku tarif edilmediğin de,
Senin küçük dünyanda onun kocaman yer kapladığını anlarsın.
Kalbinin başuncada yer sahibi olan kişinin
Gerçekten yatağının başında ateşi geçsin diye beklerken
Sevdiğin biri için beklemenin zor olduğunu
O hüzünlü buruk yanını gösteren bir duygu oluşur.
Sevmek bir insan demek,
Sevmek seninle iyi hissediyorum demek,
Sevmek onun yokluğunda senin varlığının kaybolması demek,
Sevmek tamamlanmak demek.
Sahip olduğun hiçbir şeyin
Sevmek kadar güzel olmadığını
Bir insanda görürsün.
Sevince dikenli yollar canını yaksa da
Yaraya üfleyen bir yanının olduğunu
Yaran iyileşirken anlarsın.
Varlığını hep içinde hislersin.
O olmasa da yanında içinden onunla konuşmaya devam edersin.
Sevmenin sebepsizce nedensizce olduğunu anlarsın.
Bi nebze beraber büyürsün o kişiyle.
İnsanın kendine yabancı kaldığı yerde
O seni tamamlar.
Gölgenin bittiği yer o seni tamamlar
Bir mısra olur senin için
Yorulduğunda ona yaslan diye
Kalbi, senin kalbinin yanbaşındadır
Gözyaşının düştüğü her yere,
Sen kalbini koyarsın.
Bilirsin ki onun gözyaşıyla büyürsün.
Onunla olgunlaşırsın
İsmi gibi onunla erken doğarsın
Dürüstlüğü ile beslenirsin.
Karanlık gecelerine mum gibi yanar
Eksilen yanlarını ruhuyla sarar.
Senin içinde bilmediğin bir o vardır.
Varoluşun içinde sevmek varmış.
Ruhunu kaplayan, bedenini iyileştiren,
Bu dünyada da Hira'ya sığınamasak da,
Hira gibi olan biri varmış.
Eksikliğini tamamlayan,
İçeriden seni onaran,
Bir sen varmışsın.
Sevmek mi daha güzel sevmek mi diye sorarsan bana
Senden önce sevmek,
Senden sonrası için sevmek derim.
Sevmek bir çok şey
Sevmek senmişsin meğer.

AŞKMA

Can Ahmet Doğrul

zamanlıcalarca karşılaşmadık
en genç yıllarımız geçti
yarıldı soru işaretleriyle bedenimiz
soldu o masumluğumuz
görmeyeceğim tanışmayacağım şahıs
karşılaşıydık olmazdı böyle bir yalnızlık
ikimize armağan
farfarklı sıçratıldık hobilere
ne başarılarımızın bir anlamı kaldı
ne de üzüntülerimizin
sürüklendik boşluklarda
kaptık güvensizlik zırhını
o yolculukta yaşadık kendili
skalamız envaileşti
bulduk güya kendimizi
tanık olduk kendimizin deneyişlerine yeni
ismi tekbaşınalıkmış
yutkunamayışlıkların biraz da özeti
barındırıyor içinde büyük bir hazineligi
olmadı bir ilk kavuşma
ardından defalarca buluşma
birbirimizi görmeden
nasıl başlamıştı ki bu veda
görmeyeceğim tanışmayacağım şahıs
kendimizi kendimize paylaşı paylaşı
duygularla duyguyla biz baş başa
parçalandıkça ortak olduk
böyle bir yalnızlığa
görmeyeceğim tanışmayacağım şahıs
kendimizi inşa edebilseydik
değerekti belki o yıllara
lakin böyleydi dünya
koscocaman yetişilmeyecekmişlikler
ve hıızlı ölümlerle kaplanıyordu içim
kendi zamanımın gelmemesini kabullenmedim
değil taşı sabrım olmadı hiç
ve bekleyemedim bitti benim aniliğim
varken binlerce alan çoktan geçti zaman
kalmadı aşka
bazı şeyler hiç olmadı
bazıları çeyrekte bazıları yarıda kaldı

gelmeyecek o yaşlar geri
bazıları belirlenemez bir seviyedeydi
tamamlanabilen bir aşkı geçtik
var mıydı ki başlayabilen bir aşk
hoşlantıların toplamı nasıl da geçici iyice bak
bazı başlangıçlara tek bir gençlik yetmedi
ve daima yetmeyecekti
yalnızlık ve tekbaşınalık bana
bitmeyecek bir farkındalık mürekkebi verdi
gerçek aşk nadirliğin nadirliğinde
gerisi sadece bir duygu geçiştiriciliği önderliğinde
birçok seçenek varken sahtelikleri gerçek acı
öyle sevdik ki kendimizi adeta baharatların da baharatı
sizlerin olsun makulmüşlük ve o dinçsiz neşeciklikler
çıkartlar yerleşikliğinizden ayrılmayın
gerçekleri görebilmekmiş en büyük zenginlik
her farkındalıkla dostumdur fakat
bu sürece bir savaş derinden sakat
sorarlarsa günden güne büyük bir gözlemciyim artık
biliyorum benim gibisin sen de
görmeyeceğim tanışmayacağım şahısçe

KİTAP TANITIMI

SÖZLERDEN SEVDA

“NAZMİ ŞEKER”

KİTAP NE ANLATIYOR?

Sözlerden Sevda

Sözlerden Sevda, aşkı yalnızca kavuşmanın değil; beklemenin, özlemenin, susmanın ve mesafelerin içinden anlatan bir şiir kitabı. Kimi zaman bir zambağın kokusunda, kimi zaman uzak bir şehrin ışığında, kimi zaman da gecenin sessizliğinde sevdanın izini sürüyor.

Bu kitapta aşk; söylenmiş sözlerden çok, söylenemeyenlerin ağırlığında büyüyor. Çünkü bazı sevdalar gerçekten de adını söylemeden sevilir en çok.

KİTAPTAN BİR ALINTI

“Aşkın bir haritası yok,
yolları senin gülüşün çiziyor.”

YAŞADIKÇA

Gamze Gökcek

Gülünce yüzümüz, güller açsın,
Neşemiz, etrafa neşe saçsın,
Gezelim, tozalım, eğlenelim,
Üzüntüler, kederler, bizden kaçsın.

Yaşadıkça sevelim, sevillelim,
Sevgilerin kıymetini bilelim,
Sever isek mutlu oluruz,
Mutluluğu aramadan buluruz.

Bugün var, yarın yoğuz,
Niçin acı çekelim?
Güzel yaşamak varken,
Gözyaşımı dökelim.

Neşeyle, sevinçle dolsun günümüz,
Hiç ağlamasın gülsün yüzümüz,
Elde değil ki geçiyor ömrümüz,
Neşeyle dolsun bari her günümüz.

İZLERİN HAFIZASI

Ozan Ebedi

Zaman bir yolcu; cebinde kırık saati yontulmuş
Gölgesi upuzun ve amansız, adımları siler iz
Bizse her caddenin تنها kıyısında unutulmuş
Mektupları adresini kaybetmiş fânîleriz

Modern gürültünün ortasında çorak kalmış
İnsan, arıyor kalbinde biriken kadim yeri
Dünya; hikâyeler sahnesi, yarım bırakılmış
Kiminin ışığı kalır eşikte, kiminin söner ferî

Söz taşınır, yüzler değişir, şehirler gidişir
Bir vefâ fısıltısı yırtar gecenin perdesini sağır
Biz, terk edilmeyen sessiz yeminlerle didişir
Mağrur şahâdetini taşırız vicdânın ağır

Yürünen yolların tozunda saklıdır sadâkat
Eski bir kitabın arasında kuruyan yaprak gibi
Ne zaman hıza yenilse insan ve eksilse mâneviyât
Tutar kelimelerin kalbini vefâkâr toprak sahibi

EBEDÎ der ki: Herkes gider, bir vefâ kalır
İnsan, kalbinde taşıdığı sevgi kadar kuldur
Yorulma ey gönül! Bu yol elbet menzile varır
Zaman her çizgiyi kendi dîvânında okur...
(21.08.2026)

AŞKI AYIRMAK ÖLÜMDEN

Melek Asiye Biber

Yalancı rüzgarlardı, savuran saçlarımı,
Yalnızlığın zifiri karanlığında...
En yılgın gecelerdeydi yine yüreğim,
En kırılgan hecelerdeydi şiir...
Alaca düşlere dalıyordu,
Sensiz gülüşlerde soluyordu bu beden,
Aşkı ayıramıyorduk ölümden
Ne sen, ne de ben...

Kopuyordu cümleler tek tek,
Siyaha dönüyordu gülüşler
Ve üşüyordu, bütün sevinçler...
Gözlerin karanlığımın ışığı,
Düşlerimin aydınlığıydı oysa.
Akıp giden nehir misali
Güzelliğim sendin,
Kalbime dolan ışık sen...

Bir yanardağdın içimde,
Her taraf kıvılcımdı,
Her taraf gece...
Deli fırtınalar kopuyordu yüreğimde,
Gözlerimde, dilsiz aşk damlaları...
Alaca düşlere dalıyordu,
Sensizlikte soluyordu bu beden,
Aşkı ayıramıyorduk ölümden
Ne sen, ne de ben...

KİMLİKLER DE BÜYÜR SESSİZCE

Pınar Akyüz Atmaca

Ben babamın kimliğinde doğmuşum ilkin
anamdan eksilip babama katılmışım
ama ağlayarak ama zırlayarak...
anam yaptırdı sonra ilk nüfus sayımımı,
teyzenin adı, halanın adı... bildim kimlerin adları
ellerim koynumda yedim tüm kaşıkları
dudaklarım mühürlüydü çoğu kez
anamdan eksilip babama katılmışım ya
ce eeler saklamıyordu yasımı...

Ben anamın ellerinde mayalanmışım aslında
bir kömür bir tahta yetmiş beni anlatmaya
gözleri şöyle, saçları böyle, ehlağı böyle diye
hangi şöyle, hangi böyle tuttuğunu bilmem
alacağı varmış ki anamın ağır küfelerden
provasını yapabilmiş hamurumun kuytu köşede.

Ben sıradan bir gün batımında kayboldum ilkin
hani şöyle özlemin yabancılığını çekercesine
içindeki tüm el yazmalarını çevirircesine
kelimeler üç noktayla metres olurcasına
uzun uzun baktım gözümdeki buluta
hayat soluyorken kirpiklerimin ucunda
eski aldanişlarım kalmadı ektiğim bu toprakta
ve ben emziğimi kesip attım dudağım arasından
ilk çeşniyi o tattırmıştı ya bana yabandan

önce emziğı kestim sonra da saçlarımı
kurban ettim tanrı'ya tüm yaslarımı
bu kez anama da vermedim saçımın telini
gün geldi kırıgırı kırıgırı baktı yüzüme
gün geldi bağıra çağıra kayboldu yöremde

noktasını kaybetmiş bir cim gibiyim artık
ha yazıldım ha öleceğim
söyleyin anama ağıtlar yakmasın,
kazanlar kaldırmassın ardımdan
yalnız, dilinde tutsun tüm fatihaları
ara sıra nemsiz bir yas da tuttursun öylece
bilsin ki onun kimliğinde doğmuşum ebediyette.

BIKMADIM HALA SENİ YAZMAKTAN

Enes Papağan

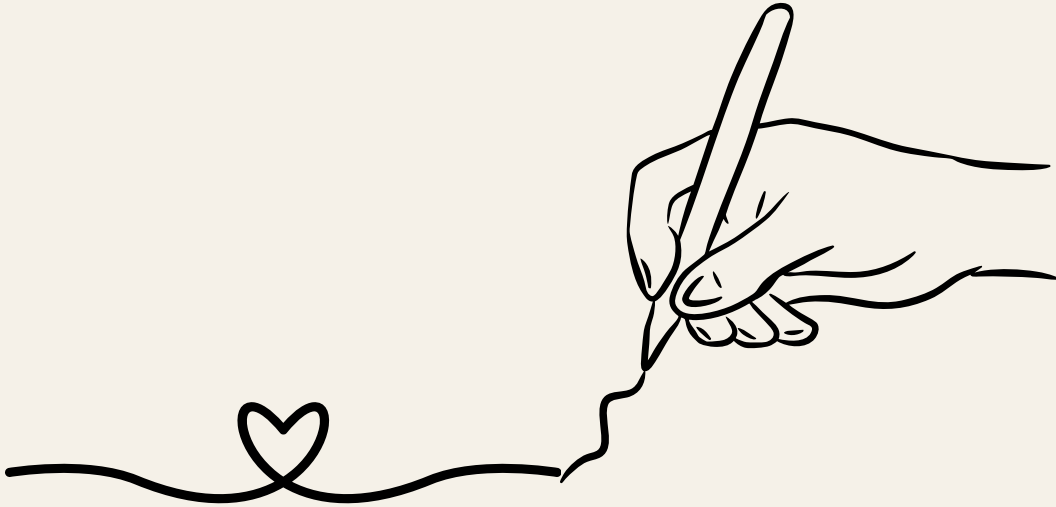
Adını fısıldadığım yıldızlar,
Merak etmiş seni.
Dün gece gelmişler pencerene,
Onlarda hayranlıkla bakmış gözlerine.

Güneşe sarıyı anlattım, sarıya saçlarını,
Gökyüzüne elayı anlattım, elaya gözlerini.
Kimi görsem seni anlattım ben,
Aynaya kendimi anlattım, kendime seni.

Geceye senden bahsettim,
Sırf seni daha fazla anlatayım diye,
İzin vermedi güneşin doğmasına.
Oturduk öyle seni konuştuk karanlıkta.

Bahar geldi, penceremin önüne,
Bülbüller dadandı.
Adını söylediğim an bir şenlik havası,
Hepsi şarkı söylemeye başladı.

Cümle alem bıktı benden,
Ben bıkmadım cümle aleme seni anlatmaktan.
Bir kalem ve defter hesap sordu benden,
Ben bıkmadım hala seni yazmaktan...

GÖLGENİN AYDINLIĞI

Güneş Şahinbaş

İnsan, nereye giderse gitsin kendi gölgesini beraberinde gelir. Gölge, yalnızca kendi bedenin ışığa karanlığı değil; insanın içindeki sakladığı yükler, seçimler, korkular, sevinçler dünyaya yansıyan sessizliğinin yansımasıdır.

Bazen insan kendisini saklayabilir ama gölgesini saklayamaz. Çünkü gölge, insanın söyleyemediklerini anlatır, bir bakışta, bir hüznünde belli eder. İnsan ne kadar uzaklaşırsa uzaklaşırsa, gölgesi onunla birlikte düşer.

Verdiğimiz bir kararın yansıması vardır. İyiliklerimiz kötülüğümüzde bir gün başka bir biçimde karşımıza çıkar bazen bir insanın kalbini kırarsın ve yıllar sonra aynı kırgınlığın başka bir yüzle senin önüne geldiğini fark edersin, bazen de merhamet, hiç beklemediğin bir zamanda sana ışık olur. Çünkü insan kendisinin peşinde değil iç dünyadaki yansımanın peşindedir. Oysa ki gölgenden kaçamazsın çünkü gölgesi kendisidir; nereye düşerse düşsün, insanın gölgesi yine ona aittir ve hayat, insanın dışarıya nasıl gördüğünü baktığını öğrenir.

Kendi gölgesini tanımak, kabul etmek, sonunda o karanlığın içinde kendi ışığını bulmak, özünün farkındalık kavramı burada bitişi de, ışığı dönüştürmeli, ışığın ruhu ile aynı ruhun içinde barıştırmalı.

İŞİK; Ona yönünü gösterir.

GÖLGE; Nereden geldiğini.

Gölgesini ağaca, ışığa dönüştürmeli, ışığın ruhun içinde bütün parçaları gerçekleştirmeli ve zaman gölgesi artık arkasından sürüklenen karanlık değil, ışığının nereden doğduğunu hatırlatan sessiz bir yoldaş olur....

DO MİNÖR

Toygar Topalca

Yürürsün üzerinde yağmurun ve çiçeğin,
Ayaklarına kapanır çiğ taneleri
Bu sokakta begonviller açmaz artık
Ve perdeleri çekme zamanıdır,
Hayat hiç güldürmeyen soğuk bir nisan bir şakasidir!

Tchaikovsky odalarda yaylılar ağlar
Ve şair yaşamağa korktuğu için yazan kişidir
Ömrün kapı eşiğine ayak uzatmaya çekinir
Ama aynı anda yüzme bilmeden almaya dalar
Denize kaçan mutluluğunu

Notalar yalnızlıktan hoşlanırlar
Do hariç,
İki kişi yaratılmıştır ve aldatılma korkusundan
Sonunda bir akıl hastanesinde buluverir kendini
İşte Şair do minör'e basmaya cesaret eden kişidir

“Yarım Bırakmayanların Sesi...”

BİZİ TAKİP EDİN

 @vefakardergi

 vefakardergi@gmail.com

Linktree* /vefakardergi

 Vefakâr

 yazaragaciyayinevi.com

5.sayı çok yakında...